

Nr 208.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften, m. m.; given Stockholms slott den 10 mars 1939.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

dels förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften;

dels ock förordning om särskilt undantag från skyldighet att utgiva lagfartsstämpel och skatt för gåva efter laga skifte inom vissa delar av Kopparbergs län.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften.

Härigenom förordnas, att 1, 3 och 42 §§ förordningen den 19 november 1914 angående stämpelavgiften¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

1 §.

I fråga om stämpel till expeditionerna hänföras statsmyndigheterna till följande avdelningar:

Fjärde avdelningen:

Rikets hovrätter; — — — järnvägsstyrelsen; försäkringsrådet; riksförsäkringsanstalten; — — — lantbruksstyrelsen.

3 §.

I avseende på expeditionernas förseende med stämpel gäller, med de här nedan i 7 § nämnda undantag och med iakttagande av vad i 4 § stadgas om inteckningskontrollstämpel, denna tariff:

	1 Avd.		2 Avd.		3 Avd.		4 Avd.		5 Avd.	
	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.
Körkort, innefattande — — — — — duplett av dock att körkort, innefattande tillstånd allenast till förande av lättviktsmotorcykel, så ock kör- kort för krigsmakten tillhörande person, som under militärtjänstgöring utbildats till förare, är från stämpel	1	—	—	—	2	—	—	—	—	—
					fritt					

42 §.

I redovisning — — — vederbörande befallningshavande.

Utan hinder av bestämmelserna i första stycket må Konungen beträffande statlig befallningshavare förordna om inskränkning i eller undantag från rätten till stämpelprovision. Bestämmelserna skola ej heller utgöra hinder

¹ Senaste lydelse av dessa paragrafer se 1928: 317 (där förordningen i dess helhet är återgiven), 1930: 243, 1931: 169, 1932: 285, 1933: 378, 1934: 327, 1935: 310, 1936: 35 och 330, 1937: 511 samt 1938: 323.

för att i arbetsordning eller lönestat för myndighet, vars befattningshavare avlönas av kommun, meddela föreskrift, att sådan befattningshavare skall till kommunens kassa inbetala honom tillkommande provision.

Har på — — — gå åter.

Har samma — — — till efterrättelse.

Skall provisionsbelopp — — — samfällda provisionsbeloppet.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1939.

F ö r s l a g

till

förordning om särskilt undantag från skyldighet att utgiva lagfartsstämpel och skatt för gåva efter laga skifte inom vissa delar av Kopparbergs län.

Härigenom förordnas som följer:

Har mellan makar träffats avtal, varom förmäles i 10 § andra stycket lagen den 17 juni 1932 (nr 223) med särskilda bestämmelser om delning av jord å landet inom vissa delar av Kopparbergs län, skall skyldighet att utgiva lagfartsstämpel eller skatt för gåva icke äga rum i anledning därav, att ena maken genom avtalet erhållit större andel än förut i makarnas fasta egendom.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 10 mars 1939.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD, QUENSEL, FORSLUND, ERIKSSON, STRINDLUND.

Efter gemensam beredning med cheferna för justitie-, social- och kommunikationsdepartementen anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, fråga dels om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften, dels ock om särskilt undantag från skyldighet att utgiva lagfartsstämpel och skatt för gåva efter laga skifte inom vissa delar av Kopparbergs län samt anför därvid följande:

Förordningen angående stämpelavgiften.

1. Stämpelavgiften hos försäkringsrådet.

I fråga om stämpel till expeditionerna hänföras statsmyndigheterna enligt 1 § stämpelförordningen till fem olika avdelningar. Alla statsmyndigheter, som icke särskilt angivits under någon av dessa avdelningar, äro att hänföra till första avdelningen.

Jämväl enligt § 1 expeditionslösenförordningen hänföras de myndigheter, hos vilka expeditionslösen äger rum, till fem olika avdelningar. Myndighet, som icke särskilt angivits under någon avdelning, äger emellertid icke uttaga lösenavgift.

I en till Kungl. Maj:t ställd, den 10 juni 1938 dagtecknad skrivelse har *försäkringsrådet* anført:

Försäkringsrådet funnes icke upptaget bland de myndigheter, hos vilka expeditionslösen ägde rum. Med hänsyn bland annat till att rådets beslut jämlikt 33 § olycksfallsförsäkringslagen skulle meddelas kostnadsfritt förekomme det visserligen icke i större omfattning, att från rådet utfärdades sådana handlingar, för vilka lösen skulle ifrågakomma. Emellertid hände det ej sällan, att rådet på begäran av försäkringsbolag, advokater m. fl. lämnade avskrifter av hos rådet tillgängliga handlingar eller av rådet meddelade beslut. Det syntes önskligt, att lösen finge beräknas för dylika expeditioner. Rådet torde i så fall böra hänföras till fjärde avdelningen i expe-

ditionslösenförordningen. Rådet, som icke heller angivits under någon särskild avdelning i 1 § stämpelförordningen och som följaktligen vore att hänföra till första avdelningen, borde samtidigt upptagas under fjärde avdelningen i sistnämnda förordning.

Statskontoret har i ett den 10 januari 1939 avgivet yttrande i ärendet förklarat sig icke hava något att erinra mot bifall till förevarande framställning.

Med instämmande i vad försäkringsrådet anfört föreslår jag att rådet upp-^{Departements-}tages under fjärde avdelningen i 1 § stämpelförordningen. Jag förutsätter ^{chefen.} därvid att Kungl. Maj:t, därest detta förslag vinner riksdagens bifall, senare förordnar om motsvarande ändring i expeditionslösenförordningen. Det må anmärkas, att lösen hos försäkringsrådet författningsenligt skulle komma att överföras till stämpel.

2. Stämpelfrihet för körkort innefattande tillstånd till förande av lättviktsmotorcykel.

Den 3 mars 1939 har Kungl. Maj:t på föredragning av chefen för kommunikationsdepartementet beslutat avlåta proposition till årets riksdag med förslag till vissa ändringar i motorfordonsförordningen den 23 oktober 1936 (nr 561) och vägtrafikstadgan av samma dag (nr 562) m. m. Förslaget innebär, bland annat, att från och med den 1 juli 1939 ett nytt slag av körkort skulle införas, som berättigar till förande av endast s. k. lättviktsmotorcykel, varmed enligt propositionen avses en motorcykel med på visst sätt begränsad maximihastighet. Meningen är att i trafiksäkerhetens intresse söka främja användningen av detta hastighetsbegränsade fordon. Chefen för kommunikationsdepartementet har därför vid anmälan av nämnda proposition framhållit önskvärdheten av att körkort för förande av lättviktsmotorcykel bleve fritt från stämpel och lösen.

I händelse berörda proposition vinner riksdagens bifall torde tillägg böra ske under rubriken *körkort* i 3 § stämpelförordningen, av innehåll att körkort innefattande tillstånd allenast till förande av lättviktsmotorcykel är fritt från stämpel.

Jag förutsätter att Kungl. Maj:t, därest nu ifrågasatta ändring i stämpelförordningen vinner riksdagens bifall, senare förordnar om motsvarande ändring i expeditionslösenförordningen.

3. Provision för stämpelförsäljare.

Enligt 42 § stämpelförordningen äger stämpelförsäljare i redovisning för stämplat såsom ersättning för besvär och kostnader räkna sig till godo, i Stockholm två procent samt i övriga städer och å landet tre procent av det belopp, för vilket stämplat försålts, till och med en årlig försäljningssumma av 20,000 kronor, dock att ordförande i häradsrätt må, även om han är boende i Stockholm, tillgodoföra sig provision med tre procent. För överskju-

tande belopp till och med 200,000 kronor beräknas provisionen efter en procent och för belopp utöver 200,000 kronor efter en tiondels procent.

1936 års lönekommitté berörde i sitt den 16 december 1937 avgivna betänkande med förslag till civilt avlöningsreglemente (statens offentliga utredningar 1937: 48) frågan om avskaffande av denna sportelinkomst (sid. 198 ff). Enligt en av kommittén inhämtad uppgift rörande stämpelförsäljningsprovisioner under år 1936 utgjorde antalet tjänstemän inom den civila statsförvaltningen, som under nämnda år åtnjötit sådan provision, 262. Av dessa voro 142 domhavande. Av de återstående 120 stämpelförsäljarna voro 57 tjänstemän hos länsstyrelserna, huvudsakligen landssekreterare och landskamrerare. Provisionsbeloppen hava utgått med synnerligen växlande belopp, beträffande tjänstemän vid de nyreglerade verken från några kronor upp till omkring 1,500 kronor, i enstaka fall ännu mera. Provisionsbeloppen framgå närmare av följande tablå:

Inkomst av stämpelprovision			Antal befatt- ningshavare		Inkomst av stämpelprovision			Antal befatt- ningshavare	
1—	100 kronor	35		1,001—1,250 kronor	10		
101—	250 »	14		1,251—1,500 »	4		
251—	500 »	15		1,501—2,000 »	2		
501—	750 »	19		2,001—2,500 »	2		
751—	1,000 »	18		2,511 »	1		

Lönekommittén framhöll vidare att 1934 års statsrevisorer under 27 § av sin berättelse gjort följande allmänna uttalande angående stämpelprovisionerna:

»En av de grundläggande principerna vid genomförandet av de senaste löneregleringarna för kommunikationsverken och den civila statsförvaltningen i övrigt har varit avskaffandet av sportelsystemet. Bland de skäl, som anförts för borttagande av sportlerna, må nämnas de misshälligheter, som skapas av att vissa, eljest likställda tjänstemän komma i tillfälle att förskaffa sig extra inkomster av sin tjänst, under det att de övriga få nöjas med sin i stat fastställda avlöning. Förefintligheten av dylika extra inkomster eller sportler omöjliggör ock genomförandet av enhetlig löneplan för det verk, det gäller, eller för flera likställda verk. Det har därför ansetts vara av vikt att genom uttrycklig föreskrift i de olika avlöningsreglementena förebygga, att så småningom under skilda former skulle komma att insmyga sig avlöningsförmåner vid sidan av vad löneregleringen avsett.

Det vill synas revisorerna, att vid införandet av det nya avlöningssystemet för kommunikationsverken och den civila statsförvaltningen i övrigt — med undantag av länsstyrelserna — avsikten varit, att jämväl sportler av nu ifrågavarande natur skulle upphöra att utgå. Ett stöd för denna uppfattning hava revisorerna funnit i det förhållandet, att 1925 års riksdag i samband med löneregleringen för landshövdingarna och befattningshavare vid länsstyrelserna m. m. beträffande provision å försålda stämplat ansett sig böra lämna särskilt medgivande, att dylik inkomst även efter den nya löneregleringens ikraftträdande finge utgå till befattningshavare vid landsstaten, med hänsyn bland annat till att stämpelprovisionen vore mycket ringa och endast i undantagsfall överstege 1,000 kronor. Något dylikt medgivande har, såvitt revisorerna kunnat finna, däremot icke lämnats andra befattningshavare med

nyreglerad avlöning. På grund härav och då, enligt vad som framgår av vad ovan anförts, bestyret med stämpelbeläggningen och redovisningen av därför inflytande medel torde få anses ingå i ifrågavarande befattningshavares tjänstställganden, finna revisorerna, att stämpelprovisionen, som sedan år 1921 ökats med ungefär 75 procent, i förevarande fall icke vidare bör utgå utan omedelbart indragas till statsverket.

Beträffande till befattningshavare vid länsstyrelserna utgående inkomst av stämpelförsäljning, vilken inkomst sedan år 1924 utvisar en ökning med över 100 procent, anse revisorerna, att snara åtgärder böra vidtagas för avveckling av densamma.

Det måste nämligen enligt revisorernas mening vara ägnat ingiva allvarliga betänkligheter att, sedan statsmakterna principiellt utdömt sportelsystemet såsom avlöningsform för statens befattningshavare, ett nytt sportelsystem växer upp i en omfattning, som vid genomförandet av 1925 års lönereglering för länsstyrelserna icke kunnat förutses.»

Över revisorernas ifrågavarande anmärkningar inhämtades yttranden från *generalpoststyrelsen*, *statskontoret* och *riksräkenskapsverket*. Generalpoststyrelsen framhöll därvid, att därest rätten till provision skulle fråntagas här avsedda befattningshavare, fråga torde kunna uppstå om beredande åt dem av felräkningspenningar för handhavandet av stämplat och likvider för dem. Statskontoret yttrade, att stämpelprovisionen borde indragas beträffande befattningshavare med nyreglerade löner. Vad anginge befattningshavare vid länsstyrelserna, vilka tidigare uttryckligen berättigats uppbära stämpelprovision, borde en maximering, förslagsvis till högst 1,000 kronor, komma till stånd men för övriga befattningshavare vid länsstyrelserna borde förmånen indragas. Riksräkenskapsverket ansåg sig med hänsyn till den ändring av stämpelförordningen, som genomfördes år 1928, varigenom stämpelförsäljningen blev ett tjänstställgande, ävensom till önskvärdheten av att jämväl sportelinkomster av nu ifrågavarande slag i görligaste mån utmönstrades ur det statliga avlöningssystemet, böra tillstyrka åtgärder i syfte att begränsa eller helt avveckla nu utgående stämpelprovision till befattningshavare med nyreglerad avlöning.

I anledning av vad revisorerna anfört uttalade riksdagen i sin skrivelse den 6 juni 1935 (nr 279, punkten 5), bland annat, att riksdagen delade den av revisorerna i frågan uttalade uppfattningen, vilken jämväl funnit stöd i statskontorets och riksräkenskapsverkets yttranden, att bestyret med stämpelbeläggningen och redovisningen av därför inflytande medel borde ingå i vederbörande befattningshavares uppgifter i tjänsten, varför en avveckling av nuvarande system borde ske. Riksdagen hemställde, att Kungl. Maj:t ville taga under övervägande vad revisorerna anfört rörande provision vid stämpelförsäljning.

Efter att sålunda ha redogjort för frågans läge uttalade 1936 års lönekommitté såsom sin uppfattning, att extra inkomster av den natur, som kännetecknade stämpelprovisionen, icke borde förekomma. Åtgärder för en avveckling av stämpelprovisionen syntes böra vidtagas i samband med den förestående löneregleringen.

Vid anmälan av proposition nr 263 till 1938 års riksdag med förslag till civilt avlöningsreglemente m. m. uttalade jag min anslutning till lönekommitténs uppfattning, att förmånen av stämpelprovision borde avvecklas. Då emellertid en indragning av stämpelprovisionen förutsatte ändring av stämpelförordningen syntes mig frågan böra beredas i och för avlåtande av förslag till 1939 års riksdag. Därvid syntes ståndpunkt jämväl böra tagas till den av kommerskollegium i yttrande över lönekommitténs förslag framförda frågan, huruvida ej en avveckling av stämpelprovisionen borde ske allenast successivt beträffande befattningshavare, som vid civila avlöningsreglementets ikraftträdande ombesörjde stämpelförsäljning och i fortsättningen skulle handhava sådant bestyr.

Sedan riksdagen i skrivelse den 8 juni 1938, nr 388, anmält sitt beslut i anledning av förenämnda proposition nr 263, har avlöningsreglemente för ordinarie tjänstemän vid den civila statsförvaltningen (civila avlöningsreglementet) utfärdats den 4 januari 1939 (S. F. S. nr 8). Reglementet träder i kraft den 1 juli 1939.

I en inom finansdepartementet upprättad promemoria rörande provision för stämpelförsäljare har anförts följande:

Därest en avveckling av stämpelprovisionen, såsom kommerskollegium ifrågasatt, anses böra ske allenast successivt, torde en tid av fem år kunna anses lämplig för avvecklingen. Då emellertid stämpelprovisionen för vissa befattningshavare uppgår allenast till mindre belopp, torde en successiv avveckling beträffande sådana befattningshavare kunna anses obehövlig. En gränsdragning torde kunna ske på så sätt, att rätten till provision helt upphör den 1 juli 1939 för stämpelförsäljare, vilka för tiden 1 juli 1938—1 juli 1939 äro berättigade till stämpelprovision med belopp understigande 100 kronor. För övriga stämpelförsäljare, å vilka civila avlöningsreglementet äger tillämpning, skulle provision utgå, första året, räknat från reglementets ikraftträdande, med hela beloppet enligt nuvarande regler i 42 § stämpelförordningen, andra året med $\frac{4}{5}$, tredje året med $\frac{3}{5}$, fjärde året med $\frac{2}{5}$ och femte året med $\frac{1}{5}$ av sagda belopp, dock att rätten till provision skulle upphöra från och med det år, då provisionens belopp med tillämpning av nu angivna beräkningsgrunder understeg 100 kronor.

De tämligen detaljerade föreskrifter, som en dylik successiv avveckling av stämpelprovisionen förutsätter, torde icke lämpligen kunna intagas i 42 § stämpelförordningen. I stället kunde en allmän bestämmelse införas i nämnda paragraf av innebörd, att Konungen ägde stadga undantag från paragrafens regler. Med stöd av en dylik allmän bestämmelse skulle därefter detaljföreskrifterna kunna meddelas i en särskild kungörelse.

Statskontoret har i infordrat yttrande över promemorian anført följande:

Statskontoret har redan i sitt utlåtande rörande 1934 års statsrevisorers anmärkning angående provision vid stämpelförsäljning uttalat, att stämpelprovisionen borde indragas beträffande befattningshavare med nyreglerade löner. Vad anginge befattningshavare vid länsstyrelse borde emellertid enligt ämbetsverkets mening en maximering ske, förslagsvis till högst 1,000 kronor.

Berörda undantag hade sin grund däri, att 1925 års riksdag i samband med lönereglering för landshövdingarna och befattningshavare vid länsstyrelserna m. m. beträffande provision å försålda stämplat ansett sig böra lämna särskilt medgivande, att dylik inkomst även efter sagda lönereglerings ikraftträdande finge utgå till befattningshavare vid landsstaten, med hänsyn bland annat till att stämpelprovisionen vore mycket ringa och endast i undantagsfall överstege 1,000 kronor. Sedan dess har emellertid beslutats en ny lönereglering med giltighet från och med den 1 juli 1939. Vid sådant förhållande synes det enligt ämbetsverkets mening icke påkallat att, på sätt ovan sagts, göra undantag för länsstyrelsernas tjänstemän. Statskontoret tillstyrker fördenskull det i remitterade promemorian framlagda förslaget, dock med viss tvekan såtillvida, att ämbetsverket icke blivit fullt övertygat om behövligheten av den föreslagna avvecklingstiden av fem år.

Statskontoret vill därjämte i detta sammanhang ifrågasätta, huruvida icke i samband med stämpelprovisionens avveckling beträffande nyreglerade tjänster även bör tagas under omprövning motsvarande åtgärd ifråga om de oreglerade tjänsterna. Såvitt statskontoret kan finna föreligger nämligen principiellt sett knappast någon anledning att låta innehavare av sistberörda slag av tjänster bibehållas vid ifrågavarande förmån, sedan lönen å sagda tjänster i det övervägande flertalet fall genom högre dyrtidstillägg och annan lönefyllnad kommit upp i samma lönenivå som motsvarande reglerade tjänster. I varje fall torde en maximering av stämpelprovisionen till tjänstemän å oreglerade tjänster böra tagas under övervägande.

Till den av 1936 års lönekommitté uttalade uppfattningen, att åtgärder *Departements-*
chefen. borde vidtagas för avveckling av stämpelprovisionen, har jag, såsom i det föregående nämnts, redan tidigare givit min anslutning. Beträffande sättet för avvecklingens genomförande har jag intet att erinra mot det förfarande, som ifrågasatts i förut berörda promemoria. Jag föreslår sålunda, att befattningshavare, å vilka civila avlöningsreglementet från och med den 1 juli 1939 kommer att äga tillämpning eller vilka anmält att de icke vilja underkasta sig nämnda reglementes villkor och bestämmelser, icke skola erhålla provision för försäljning av stämplat efter nämnda dag, därest de för tiden 1 juli 1938—1 juli 1939 allenast äro berättigade till provision med lägre belopp än 100 kronor, samt att för övriga ifrågavarande befattningshavare en femårig avvecklingsperiod tillämpas på sätt i promemorian angivits.

Till den i statskontorets yttrande berörda frågan om indragning av provisionen även för stämpelförsäljare med oreglerad avlöning är jag icke nu beredd att taga ståndpunkt.

I 42 § stämpelförordningen synes mig sålunda ett tillägg böra göras av innebörd, att Konungen beträffande statliga befattningshavare äger förordna om inskränkning i eller undantag från paragrafens bestämmelser om rätt till provision. Med stöd av ett dylikt stadgande skulle därefter erforderliga detaljföreskrifter i enlighet med här angivna grunder meddelas i en särskild kungörelse.

Förslag till förordning om särskilt undantag från skyldighet att utgiva lagfartsstämpel och skatt för gåva efter laga skifte inom vissa delar av Kopparbergs län.

Genom proposition nr 29 har Kungl. Maj:t förelagt innevarande års riksdag förslag till lag angående ändrad lydelse av 10 § lagen den 17 juni 1932 (nr 223) med särskilda bestämmelser om delning av jord å landet inom vissa delar av Kopparbergs län. Förslaget undanröjer nu förefintliga hinder mot sammanläggning till en fastighet av fastigheter som tillhöra makar var för sig eller innehavas med olika rätt i äktenskapet. Enligt förslagets bestämmelser, upptagna såsom ett nytt andra stycke i 10 §, må under skifte enligt nämnda lag, där laga hinder eljest icke möter, fastigheter varom nyss sagts med makarnas samtycke sammanläggas till en fastighet, såframt makarna träffa avtal, vari bestämmes, ifall genom sammanläggningen en fastighet bildas av fastigheter som tillhöra ena maken enskilt och såsom giftorättsgods, att fastigheten skall i sin helhet vara den makens enskilda egendom eller giftorättsgods, eller ifall en fastighet bildas av fastigheter som tillhöra makarna var för sig, att fastigheten skall utgöra egendom, däri makarna äga var sin andel såsom enskild egendom eller giftorättsgods. Vardera makens andel skall utgöra hälften, där ej annat bestämts i avtalet. Är äldre giftermålsbalken tillämplig å makars förmögenhetsförhållanden, må fastighet bildas genom sammanläggning av enskild egendom med samfälld eller av vardera maken enskilt tillhörig egendom, såframt genom avtal mellan makarna bestämmes, att fastigheten skall utgöra samfälld egendom.

Vid anmälan av berörda proposition anförde chefen för justitiedepartementet, att avtal, som avsåges i förslaget, kunde tänkas föranleda skyldighet att utgiva lagfartsstämpel och i enstaka fall gåvoskatt. Det syntes föreligga anledning att taga i övervägande huruvida icke viss befrielse från sådan skyldighet i förevarande fall borde medgivas.

I en inom finansdepartementet upprättad *promemoria* rörande sistnämnda fråga har bland annat anförts följande:

»Tydligt är att genom avtal som avses med förevarande förslag ena maken kan erhålla större andel än förut i den fasta egendomen såsom helhet betraktad, i följd varav avtalet kan komma att innefatta gåva. En sådan överflyttning av fast egendom från ena maken till den andra torde medföra skyldighet för makarna att utgiva lagfartsstämpel, i enstaka fall därjämte gåvoskatt. Denna skyldighet innebär hinder för att de nya bestämmelserna bliva i önskvärd utsträckning tillämpade och medför även behov av att de olika fastighetsandelarna underkastas värdering — en åtgärd som med hänsyn till ägosplittringens omfattning är förenad med icke obetydlig tidsutdräkt och omgång. Med hänsyn härtill synes frihet från att ut-

giva lagfartsstämpel och gåvoskatt böra åtnjutas för fång i förevarande fall.

Den sålunda förordade friheten från att erlægga lagfartsstämpel synes icke böra föranleda ändring i den skyldighet att utgiva sådan stämpel som eljest förelegat därest det fång som här avses icke funnits. Att märka är, att genom lag den 17 juni 1932 (nr 226) med särskilda bestämmelser om lagfart inom vissa delar av Kopparbergs län ett särskilt lagfartsförfarande införts i samband med laga skifte inom samma delar. På grund därav ha föreskrifter rörande lagfartsstämpel meddelats i förordningen den 26 juni 1933 (nr 379) med särskilda bestämmelser om stämpelavgift i samband med ansökan om lagfart inom vissa delar av Kopparbergs län. I förordningen göres åtskillnad mellan det fall, då upplysning saknas om fång, varigenom vederbörande egendom åtkommits, och det, då sökanden vid skiftet redovisats såsom ägare på grund av känt fång. Sökes ej efter verkställt laga skifte lagfart enligt den särskilda lagfartslagen, skall fånget stämpelbeläggas efter allmänna regler.

Erforderlig föreskrift om frihet från skattskyldighet i här avsedda fall torde, med hänsyn till bestämmelsernas lokala begränsning, böra upptagas i en särskild förordning.»

Statskontoret, som den 8 februari 1939 avgivit infortrat yttrande över promemorian, har under hänvisning till det allmännas intresse av att berörda nya bestämmelser om sammanläggning bleve i största möjliga utsträckning tillämpade, förklarat sig icke hava något att erinra mot stämpelfrihet för ifrågavarande fång.

Riksdagen har i skrivelse den 25 februari 1939, nr 58, anmält, att riksdagen bifallit förutnämnda proposition nr 29.

Även enligt min mening bör, då makar träffat avtal enligt de nya bestämmelserna i 10 § lagen den 17 juni 1932, nr 223, befrielse medgivas från den skyldighet att utgiva lagfartsstämpel eller skatt för gåva, som kunnat föreligga på grund av att ena maken enligt avtalet erhållit större andel än förut i makarnas fasta egendom. På sätt i promemorian anmärkts avses däremot icke att göra någon ändring i eljest gällande särskilda regler om skyldighet att erlægga lagfartsstämpel efter laga skifte inom vissa delar av Kopparbergs län.

Förslaget att ifrågavarande bestämmelse om stämpel- och skattefrihet meddelas i en särskild förordning finner jag mig böra förorda.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att inom finansdepartementet upprättade förslag till dels *förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 19 november 1914 (nr 383) angående stämpelavgiften*, dels ock *förordning om särskilt undantag från skyldighet att utgiva lagfartsstämpel och skatt för gåva efter laga skifte inom vissa delar av Kopparbergs län* måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Kungl. Maj:ts proposition nr 208.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

R. Wærneman.
